

Fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva, a hozzátartozók,
az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye és a Piarista Rend Magyar Tartománya nevében tudatjuk, hogy

DR. KÁLLAY EMIL

piarista szerzetes, egykori tartományfőnök

2018. szeptember 28-án, életének 90. évében,
szerzetességének 71. évében, áldozópapságának 65. esztendejében elhunyt.

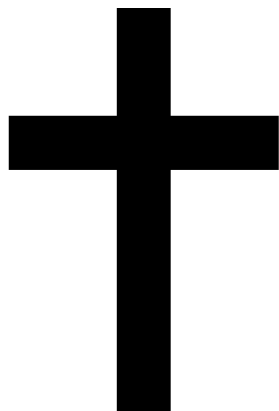
Földi maradványait **2018. október 18-án, csütörtökön 14 óra 30 perckor** helyezzük örök nyugalomra a Rákoskeresztúri Új Köztemetőben. Lelki üdvösségéért a szentmisét a temetés után **18 órakor** mutatjuk be a piarista kápolnában (V. Piarista u. 1.).

Rendtársunk 1929. január 19-én született Kisújszálláson. A debreceni piarista gimnáziumban érettségizett, majd 1947-ben öltözött be novíciusnak. 1950 nyarán a szerzetesrendek feloszlásakor az állam által előírt létszámkorlát miatt a kereten kívüli szerzetesnövendékek közé került, így tanulmányait az esztergomi főegyházmegye növendékeként a Központi Szemináriumban folytatta. 1953. június 14-én szentelték pappá az esztergomi székesegyházban. 1954-től az esztergomi Vízivárosban, 1955-től Érsekvadkerten, 1956-tól Nógrádmegyeren, 1958-tól Budapest-Törökőrön volt segédlelkész.

Piarista szerzetesi hivatásánál fogva mindig különösen fontosnak tartotta a fiatalok nevelését. 1960-ban kapcsolatba lépett a Regnum Marianum mozgalommal, melynek vezetőit később a diktatúra meghurcolta, őt magát pedig politikai kényszerűségből az Esztergomi Érsekségi Főhatóság 1962-ben három évre eltiltotta papi hivatásának gyakorlásától, csupán fizikai munkavégzést engedélyezték számára. Ekkor tanulta ki a rádió- és TV-műszerész szakmát, mivel úgy gondolta, hogy szerelőként föltűnés nélkül járhat a katolikus családokhoz. 1965-től kezdhette meg újra egyházi szolgálatát. Változatlan odaadással végezte lelkipásztori munkáját, elsősorban az ifjúság körében. Tizenkét éven át fiatalokat oktatott a Rókus-kápolnában, eleinte kisegítőként, majd 1967-től segédlelkészként. 1977-ben a budai Szent Imre (ciszterci) plébániára került segédlelkésznek. A rendszerváltáskor az ő ötlete alapján elsőként alapítottak civil egyesületet.

Egyházmegyei papi szolgálata közben mindvégig hű maradt piarista hivatásához. Ünnepléses örökfogadalmát azonban csak a rendszerváltozáskor, 1989. február 9-én tehetette le. 1991-ben beköltözött a budapesti piarista rendházba, ahol négy éven át oktatta a rendi növendékeket és a gimnáziumban is tanított. 1995-ben, majd 1999-ben újra négy évre a Piarista Rend Magyar Tartománya vezetőjévé, tartományfőnökévé választották. Idős kora ellenére 2007-ben, 78 évesen is aktív részt vállalt a piaristák székesegyházi missziójának újraindításában, aminek köszönhetően Csíkszeredában megnyitották a Piarista Tanulmányi Házat.

Állami és önkormányzati részről több elismerésben is részesült sok évtizedes közösségalkotó és az ifjúság neveléséért végzett áldozatos munkájáért: 2014-ben a szentimrevárosi közösségért végzett munkája elismeréseként Pro Urbe díjat kapott; a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2016. március 1-jén Pro Ecclesia Hungariae díjjal ismerte el lelkipásztori szolgálatát; 2017. augusztus 20-án a Magyar Érdemrend Tisztikereszt polgári tagozat kitüntetését vehette át.

*„Ti barátaim vagytok,
ha megteszitek,
amit parancsolok nektek!”*

(Jn 15,14)

